Написав Оленка Бойчук
Середа, 09 вересня 2009, 10:53

Все життя шукавши, не знаходиш правди,
Не знаходиш миру, світла і безсмертя,
Все життя – лиш тління, безкінечні справи,
Підсихають сльози, але все ж не стерті.

Серце твоє стало, мов холодний камінь,
Хоча часом рветься бідне до тепла,
Але не зігріє світ своїм обманом,
Бо нема неправди, що б допомогла.

Не іди крізь терни до зірок несправжніх,
Не копай глибоко, де нема води,
І не пий отрути із джерел порожніх,
Не шукай в пустому змісту і краси.

Все життя шукавши, невже ж не помітиш
Те, як близько Правда поруч(біля) тебе є,
І вона не схожа до несправжніх квітів –
Правда милосердям й вічністю цвіте.

Правда – це дорога і відкриті двері ,
Це Зоря Досвітня в ранішній красі,
Очищає серце, підійма з постелі,
Правда – Боже Царство у людській душі.

Правда на Голгофі сколихнула Всесвіт,
Правда, як Людина, до людей прийшла.
Правда повна щастя і квітучих весен,
Правда повна миру, радості й тепла.

У вінку терновім Правда помирала,
І всесильні руки цвяхи прийняли,
Але Божа Правда тління не зазнала
Тільки в своє серце ти Її впусти.